

"Trăsătura de caracter cea mai necreștinească"

11 iunie 2005

Gili Cârstea

Ultimul segment al istoriei sacre este o radiografie a inimii firești, despărțite de Dumnezeu, și reacțiile ei atunci când este confruntată cu împărăția lui Dumnezeu și restaurarea acesteia conform proiectului divin. Am privit în vechime ura inexplicabilă stârnită împotriva trimișilor lui Dumnezeu, măcelărirea fizică sau psihică a proorocilor care chemau poporul sfânt la confruntarea cu realitatea dură a despărțirii de Dumnezeu. Nici o generație nu a crezut că ea se poate coborî atât de jos în mocirla morală de a persecuta pe trimișii lui Dumnezeu.

Generația prezentă nu face excepție. Noi suntem extrem de sensibili atunci când suntem acuzați că nutrim un spirit de persecuție, de ură, împotriva celor prin care ne-a trimis Dumnezeu instrucțiuni despre ce este și cum arată solia îngerului al treilea, despre care noi spunem că este misiunea și drapelul nostru denominațional.

Atunci când sosise timpul ca lumii să i se ofere o imagine mai proeminentă a Răscumpărătorului crucificat, bătrânii noștri au avut reacții ciudate, manifestări violente împotriva celor despre care Dumnezeu afirma fără echivoc că sunt solii Săi aleși. Iată ce spunea Domnul la câțiva ani după sesiunea 1888:

“Unii au cultivat ură împotriva bărbaților pe care Dumnezeu i-a însărcinat să ducă lumii o solie specială. Ei au început la Minneapolis această lucrare satanică. Mai târziu, când au văzut și au simțit demonstrația Duhului Sfânt că solia este de la Dumnezeu, au urât-o și mai mult, căci era o mărturie împotriva lor” (TM 79,80).

Ce ar putea avea liderii bisericii rămășiței împotriva oamenilor prin care Dumnezeu dorește să aducă redeșteptare și reformă în poporul Său, ba chiar mai mult, care aduc bisericii lumină despre o lucrare specială pentru lume? Personal, nimic. Doar că lumina adusă de aceștia părea să demoleze tot edificiul doctrinal pe care conta misiunea bisericii, pe care se construiseră strategiile de evanghelizare a lumii. Acest popor avea de dus lumii adevărul despre perpetuitatea legii, iar lumina despre neprihănirea lui Hristos părea să schimbe rolul și locul ei în acest edificiu măreț.

Asemenea probleme au avut și alții. Domnul Hristos a fost obligat să afirme deschis că nu a venit să strice legea. Pavel a trebuit să facă aceleași declarații, sub puternice acuzații că strică legea. Ca și Jones și Waggoner, ei avertizau că legea scrisă pe table de piatră sau purtată la gât nu mai este acceptabilă, că ea trebuie așezată acolo unde este locul ei, în sfânta sfintelor din templul inimii.

Oricât de jenant ar părea, biserica rămășiței se află și astăzi sub puternica acuzație de persecuție împotriva solilor lui Dumnezeu, iar cuvintele de mustrare sunt teribile:

“Primul eveniment al istoriei înregistrat în Scriptură după căderea în păcat este persecutarea lui Abel. Ultimul lucru înregistrat în profeția Scripturii este persecuția împotriva celor care vor refuza să primească semnul fiarei. Ar trebui să fim ultimii oameni din lume ca să ne permitem, oricât de puțin, spiritul de persecuție împotriva celor care poartă solia lui Dumnezeu către lume. Aceasta este trăsătura de caracter cea mai necreștinească care s-a manifestat printre noi de la Minneapolis încoace. Ea va fi văzută cândva în toată grozăvia ei, cu toată povara de nenorociri care a rezultat din ea” (EGW 1888 Materials, p. 1013).

Să ne rugăm ca Duhul Sfânt să ne ajute să vedem cât mai curând această trăsătură de caracter “în toată grozăvia ei” și să ne asumăm “povara de nenorociri” care a rezultat din ea. Fără o asemenea pocăință nu există nici redeșteptare, nici reformă, oricâte planuri strategice sau campanii misionare am proiecta. Nu este plăcut să ne recunoaștem alături de forțele persecutoare ale istoriei, nu? Mai ales în ultima fază a ei, când spectrul semnului fiarei este gata să despartă omenirea în două.